

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Svar paa en Snak som er lang nok

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 370. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_350-txt-shoot-idm142/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nyeste
Skilderie af Kjøbenhavn.

Syftende Aargang. No. 24.

Udgivet, redigeret og forlagt af E. Solbin.

Forfædet, i Felge Kongel. aldermodigst Tilladelse, med Højskolerne.

Lirdbagen den 21 Martii 1820.

Kort Svart paa en Snaal Tom er lang nok.

Skilderiets Læser har ventelig set det Westerskuffe i mange Støtter der har faaet, for "at voldske Pablicanss Opmærksomhed paa min Dødsfælle af Søro" det vil da her: for at giere vittestigt, hvorlunde jeg har samfundt den opperlige Historiefriser, Danmarks Hænger og Adelsmand, Norske Fjender 2c. 2c. med ubøvlige, grove og fornærmelige Ord og Talemaader; saa det var nok bedst, det blev ved den Ulykke, der er fæet, og en Anden (hvorfor ikke Gustav Ludvig Dabén?) kom til værdigt at fordanke Søros sine Udværf og pynnelige Vendinger.

Har det, som ti Aars Erfaring giør Grund til at formode, været Hr. Dabéns Hensigt at faare mig paa det sømste Sted, han kunde finde, da er det lykkedes ham, saavidt Eligt kan lykkes Folk af det Slægt; thi det er sandt: jeg sætter en Væ i at være Christendom, Dan ske Konger og Dan ske Adelsmand med Liv og Sjæl hengiven, og selv Stinnet deraf i Danne mands Dine vilde det være mig tungt at miste. Vær det derfor en Skridt for hvem jeg havde Agtelse, der skatede mig saaledes, som Hr. Dabén, da vilde jeg, hvor urimelig end Beskeldningen er, alverlig giendroye den; nu derimod er taus Føeragt det eneste værdige Svart.

Vil har jeg haft i Sindet, ei for Hr. Dabén, men for bedre Mænds Styld, ved denne Leilighed

at udvise min grandede Overbeviidning om, at den handelste Stiel i Følge-Kroniken er intet Misgreb, men et værdigt Konsgreb for, om mine ligt, paa nye at lægge Menigmands Hæderenslættets Kronike paa Hjerte, og derved atter bringe den i Følge-Munde, ligesom, paa den anden Side, for at de mange Døglærde som behøve det, kan lære at tale paa Døndemodersmaalet om Andet end Dødding og Muldjord. Jeg havde det i Sindet, men jeg begav det, thi jeg betænkte, at kunde end mit Forsvar bringe Straalere til Lydighed, var det dog lige vist, at trænger Kronikernes Tungemaal i Danne mark til Forsvar, da er det enten velop Tungens Styld, som skulde tale for dem, eller ogsaa har Vedkommende paa deres Hærelse en Skade, det er klart, min Røst kan ei behæde! Ja, overalt, hvad de døglærde Løvere angaar, til hvem mit Forsvar jo dog skulde riles, da er det adendart: saalange Kepps og Dabéns udgør den hele offentlige Stemme om Nordens fordanke Kroniker, saa længe maa Historien sige, er enten Været ikke værd at tale om, eller Døgmerne ei værd at tale med.

Derfor vil mit eneste Forsvar for Stilen i Kronikernes være en Daamindeelse om, at den være god eller fæet, saa er jeg dog angelids for dem der lufte Følgeudgaven.

Ved Døverne, som ukom 1815, vilde jeg, hvorledes jeg har mig ad med at fordanke Nordens Oldkroniker, og Spørgsmaalet var, om Man i Danne mark og Norge vilde flyde sammen,

